

[Arbejdsministeren.]

Den 8. november 1972 udtalte jeg i folketinget som svar på et spørgsmål fra Inge Fischer Møller bl. a., at jeg var opmærksom på, at den gældende grænse for tilladeligt støjniveau ikke er tilfredsstillende, og at jeg var indstillet på at tage spørgsmålet om en nedsættelse af grænsen op over for arbejdstilsynet. Jeg gjorde imidlertid også opmærksom på, at det giver et forkert indtryk, hvis man alene hæfter sig ved denne talgrænse, der kun er et hjælpemiddel i arbejderbeskyttelsen. Støjen skal allerede efter de gældende retningslinier bekæmpes også ved lavere støjniveau, hvis den giver gener for arbejderne.

Når det nu i begrundelsen for spørgsmålet om en dato for nedsættelsen af støjgrænsen anføres, at man kan klare fastsættelsen af støjgrænsen blot ved at slå op i en tabel, er der efter min mening tale om en overforenkling af problemerne. Den tabel, der hentydes til, er formentlig den, der findes i forureningsrådets rapport nr. 2 om industristøj. Den handler om risikoen for hørenedsættelse ved ophold i *konstant* industristøj 40 timer om ugen. Dette forekommer kun sjældent i praksis. I almindelighed må støjens skadelighed beregnes på grundlag af en lang række forhold, og på samme måde må vurderingen af, hvorledes støjen bekæmpes, vurderes i relation til støjens nærmere karakter og de forhold, der i det hele taget råder på pågældende arbejdsplads.

Under hensyn hertil er støjbekæmpelsen i løbet af det sidste år grebet an på den måde, at der først i august 1972 blev udsendt en udførlig pjece „Støj på arbejdspladsen“. Den indeholder oplysninger om lyd og støj, om måling af støj, om, hvilken støj der er skadelig, hvem der skal gøre noget ved støjen, og hvordan det skal gøres.

3 måneder senere fulgte direktoratet sin publikation op med iværksættelsen af en særlig intensiv støjbekæmpelseskampagne ud over den indsats, der sker som led i det almindelige tilsynsarbejde. Ved henvendelse til ca. 150 bryggerier, mineralvandsfabrikker m. v. er der givet hver af disse virksomheder påbud om at undersøge støjniveauet på arbejdspladserne og indsende dokumentation herom til arbejdstilsynet ledsaget af planer for bekæmpelse af støjen, såfremt den er over det tilladelige.

Arbejdernes sikkerhedsrepræsentanter er inddraget i denne kampagne.

Ifølge de foreløbige indberetninger fra arbejdstilsynet forløber aktionen planmæssigt. Den ventes afsluttet inden årets udløb, hvorefter resultatet kan gøres op i foråret 1974.

Samtidig forventes der også at foreligge resultater af den omfattende høreundersøgelse af arbejderne på nogle store bryggerier og en medicinalfabrik, som er iværksat af virksomhedernes støjudvalg i samarbejde med statens hørecentral og med kontakt til arbejdstilsynet.

På dette grundlag vil der være basis for at tage stilling til den videre udvikling af støjbekæmpelsen. Målet for mig er at skabe sikkerhed for, at ingen arbejder udsættes for risiko for hørenedsættelse som følge af støj på arbejdspladsen, men jeg kan naturligvis på baggrund af mine bemærkninger ovenfor ikke nu fastsætte en bestemt dato og ej heller endeligt fastsætte en bestemt højeste støjgrænse.

Af *Jens Peter Jensen* til justitsministeren (19. juli 1973):

„Hvorfor vil ministeriet ikke yde erstatning til en borger, der pådrages alvorlige kvæstelser, langt sygeleje og tabt arbejdsfortjeneste som følge af, at en fange, der er undvejet fra en fangetransport, vælter vedkommende ind gennem en butiksrude?“

(Spm. nr. 301)

Begrundelse.

Under en ureglementeret fangetransport gennem Odense undveg en af fangerne gennem en af transportvognens ruder. Fangen stak i løb hen ad gaden og væltede den 64-årige Meta Sørensen omkuld, så hun blev kastet igennem en butiksrude og pådrog sig brud på skulderblad og nøgleben, fik mange snitsår og et alvorligt chok. Den skaderamte var ude af stand til at arbejde i 48 dage.

Meta Sørensen krævede 5.505 kr. i erstatning hos justitsministeriet, der ikke ville betale. Fruen fik bevilget fri proces. Ved retten i Odense er justitsministeriet den 17. juni 1973 blevet frifundet for erstatningsansvar. I omtalen af sagen hævdes, at justitsministeriet ville have betalt erstatning, hvis det havde været en af fængselsbetjentene,